

Sonata lunii

Mirimirela

Când îmi cântai sonata lunii
Lacul tăcut se unduia
Cu lacrimi, nori umpleau genunea
Claviatura suspina.

Cerul se îmbrăca-n odăjdii
Smerit, șoptea "aleluia"..
Privind cum se-mplinea minunea
Un plop, timid se înclina.

Eram doar noi pe tâmpla lumii
Ea, dragoste ne dăruia
Și ne hrăneam cu pasiunea
Sonatei care ne unea.

Azi, nu-mi mai cânti sonata lunii
Iar lacul pare c-a secat
Ce trist pulsează tâmpla lumii
Ce triste toamne-n noi, se zbat.

Plâng nori cu lacrimi de răpciune
Claviatura s-a stricat
Prin crengi goale de plop, apune
Luna...doar cerul înstelat

Ca un îndrăgostit tomnatic,
Plutind în lumea lui ocultă,
Pe un adagio singuratic
Sonata lunii...o ascultă.